

ת"פ 26732/06/13 - מדינת ישראל נגד דאוד אבו כמאל

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 26732-06-13 מדינת ישראל נ' אבו כמאל

ת"פ 39597-06-13 מדינת ישראל נ' אבו כמאל

לפני	כבוד השופטת חנה מרים לומפ
בעניין:	מדינת ישראל
	על ידי עורכת הדין דינה דוד
	נגד
	דאוד אבו כמאל
המאשימה	על ידי עורך הדין אכרם אבו ליבדה
הנאשם	

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בעבירת ניסיון גניבת רכב לפי סעיף 413ב בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי במועד שאינו ידוע למאשימה אך בין יום 16.9.12 לבין יום 20.9.12 בשעה 09:00, ניסה הנאשם לגנוב רכב מסוג "סובארו" ל.ז. 18-468-23 ששייך למר גיא שרוני (להלן: "**הרכב**"). באותן נסיבות, פרץ הנאשם לרכב לאחר שהחדיר חפץ חד בין החלון לדלת הימנית הקדמית, פתח את הדלת ונכנס פנימה. ברכב פרק הנאשם את חובלק ההגה ומערכת ההנעה בו. במעשיו המתוארים, ניסה הנאשם לגנוב את הרכב.
3. בישיבה שהתקיימה לפניי ביום 14.5.14, ביקש הנאשם לצרף את תיק פלילי 39597-06-13, והנאשם הודה בעובדות כתב האישום והורשע בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק.
4. מעובדות כתב האישום בתיק פלילי 39597-06-13 עולה כי ביום 23.9.12 בשעה 13:28, או בסמוך לכך, בתחנת המשטרה במרחב מוריה, איים הנאשם על רס"מ גלעד כהן (להלן: "**החוקר**") בפגיעה שלא כדין בחוסאם נמר (להלן: "**נמר**"), בכוונה להקיטו או להפחידו. בנסיבות המתוארות, בעת שנחקר הנאשם על ידי החוקר, נאמר לו כי נמר מסר שהיו יחד במועד ביצוע עבירות הרכוש. בתגובה, השיב הנאשם: "אני אצא ואני אראה לו". כשנשאל על ידי החוקר למה כוונתו, השיב: "אני מוכר בן למשפחת מלכי וסופיאן דוד שלי מוכר בסילוואן, ואני רק רוצה לחנק אותו, ואם אתה רוצה בוא תסתכל", ובהמשך, כשהזהיר אותו החוקר כי הוא חשוד בעבירת איומים, אמר הנאשם: "כן, אני מאיים, מה הוא יפתח עלי". כשנשאל הנאשם על ידי החוקר "מה אתה הולך לעשות לו", השיב: "אני הולך להסביר לו בשתי מילים. אתה יודע מה הכוונה בשתי מילים... אני הולך

להרביץ לו... ולעשר כמוהו".

5. הסדר הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש. מאחר שהנאשם היה בן פחות מ-21 בעת ביצוע העבירות, חלה חובה לקבל תסקיר שירות מבחן בעניינו, ועל כן הפניתי את הנאשם לשירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן מיום 24.11.14 עלה כי הנאשם, בן 20, רווק שאינו עובד. הנאשם נולד וגדל במחנה פליטים שועפאט, בתנאי מחייה קשים, נוכח הקשיים של הוריו לספק את הצרכים הבסיסיים של משפחתו. לפיכך, הוא סייע בפרנסת המשפחה ונשר מלימודיו לאחר שבע שנות לימוד. משעה שנשר מלימודיו בבית הספר, הנאשם השתלב בעבודות מזדמנות שונות בתחום הבניין ובמרכול.

7. משפחת מוצאו של הנאשם מונה זוג הורים ו-12 אחים ואחיות בגילאי 7-25 שנים. הנאשם הוא הרביעי בסדר הלידה. אביו, בן 48 ועובד כפועל ניקיון בחברת כוח אדם, אמו עקרת בית.

8. הנאשם מסר לקצינת המבחן שהוא מתמודד מזה מספר שנים עם בעיה נפשית שמגבילה אותו ומביאה אותו להתנהגויות שאינן בשליטתו. הוא תיאר שנגרר אחר מעשים של קבוצה שולית של בני גילו. בסופו של יום, הנאשם הביע נכונות לפנות להערכה פסיכיאטרית.

9. אביו של הנאשם מסר לקצינת המבחן כי הוא מודע לקשיים ולהשפעות הסביבה על הנאשם. קצינת המבחן התרשמה כי אביו של הנאשם משקיע מאמצים רבים על מנת לסייע לבני משפחתו בחייהם ולהיטיב את מצבם. יחד עם זאת, המצוקה הכלכלית בה המשפחה נתונה וכן היותו של אבי המשפחה המפרנס היחיד, מגבילים אותו מלסייע להם.

10. אשר לביצוע העבירות, הנאשם נטל אחריות לביצוע. ביחס לעבירה בתיק העיקרי, הוא מסר שבתקופת ביצוע העבירה הוא חבר לקבוצה שולית והשליך עליה את ההשפעות על התנהגותו באותה העת. הוא טען כי הוא פרץ לרכב וניסה לגנוב אותו, אולם בעת ביצוע המעשים הוא התחרט וחדל ממעשיו. לדידו, באותה תקופה הוא לא היה מודע לחומרת מעשיו. אשר לתיק המצורף, הוא הסביר כי ביצע את המעשה על רקע תחושת לחץ, איבוד עשתונות וכעס על הצעירים שהדיחו אותו לביצוע העבירות. הוא טען כי לא הייתה לו כוונה פלילית בדברים שאמר ולא היה בדעתו להוציאם אל הפועל.

11. קצינת המבחן התרשמה כי ברקע למעורבותו בעבירות, הם אישיות ילדותית, קושי לבחון את מעשיו והשלכותיהם, ונגררות אחר קבוצת השווים, מתוך צורך בהשגת תחושת שייכות ומשמעות. בנוסף, קצינת המבחן התרשמה כי בשנים האחרונות הנאשם עובר משבר רגשי עמו הוא מתקשה להתמודד, ולהערכתה, משבר זה משפיע על יכולתו של הנאשם לשקול את מעשיו, את דבריו ואת התנהגותו באופן כללי.

12. אשר להערכת הסיכון לעבריינות והסיכוי לשיקום, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם הוא צעיר שגדל במציאות חיים מורכבת מילדותו, הוא התמודד עם מצוקה כלכלית במשפחה מרובת ילדים, שבה ההורים מתקשים לספק את צרכי ילדיהם. עוד התרשמה קצינת המבחן כי לנאשם אין יציבות במסגרות חינוך או במסגרות תעסוקה ובתקופה האחרונה הוא מובטל. כן התרשמה קצינת המבחן מכך שבשנים האחרונות הנאשם מתמודד עם משבר נפשי או רגשי שטרם אובחן וטופל. להערכת קצינת המבחן המשבר משפיע על יכולתו של הנאשם להתנהל באופן עצמאי. כמו כן לנאשם התנהגויות בעייתיות כמו התפרצויות זעם, דכדוך ותחושה של פטליזם וחוסר אונים, כל אלה מהווים להערכתה של קצינת המבחן גורמי סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד. מנגד, קצינת המבחן התרשמה מכך שהנאשם נטל אחריות לביצוע מעשיו והבין את חומרתם. עוד התרשמה קצינת המבחן מכך שהנאשם נמצא בתקופת משבר בחייו וביטא נכונות לשיתוף פעולה בהליך טיפולי שייבנה עבורו. כל אלה מהווים להערכתה גורמי סיכוי לשיקום.

13. בשל נכונותו של הנאשם לשיתוף פעולה עם שירות המבחן וכן בשל התרשמותה של קצינת המבחן מכך שהנאשם מתמודד עם מצוקה נפשית, קצינת המבחן המליצה לדחות את הדיון בשלושה חודשים, אשר במהלכם הנאשם יעבור בדיקה פסיכיאטרית במסגרת המרפאה לבריאות הנפש בבית החולים כפר שאול.

14. תסקיר שירות המבחן המשלים מיום 10.3.15 מבוסס על תוצאות הערכה הפסיכיאטרית שנערכה לנאשם במרפאה לבריאות הנפש. מתוצאות הערכה עולה כי לנאשם אין הפרעה במצבו הנפשי אלא, הפרעת אישיות אנטיסוציאלית. לכן הפסיכיאטר קבע כי אין צורך להמשיך במעקב אחר הנאשם במרפאה לבריאות הנפש.

15. משיחות טלפוניות שנערכו בין קצינת המבחן לאביו של הנאשם עולה כי הנאשם אינו עובד אלא מבלה את רוב זמנו בבית ונוהג בצורה אלימה ואימפולסיבית כלפי בני משפחתו. אבי הנאשם תיאר כי התנהגות הנאשם בבית יוצרת עימותים בהם מעורבים כל בני המשפחה, בייחוד אחיו הבוגרים שמנסים להשתלט עליו ונאלצים לעיתים להפעיל כוח כלפיו. האב הביע תסכול וחוסר אונים ממצבו והביע חשש מהמשך התמודדותו. שירות המבחן הציע לו להפנות את הנאשם שוב למרפאה לבריאות הנפש או למיון פסיכיאטרי על מנת להעריך שוב את מצבו. בתגובה נמסר לשירות המבחן כי הנאשם מסרב לכך בתוקף. בהמשך, שירות המבחן זימן את הנאשם לפגישה לבירור מצבו ולבירור אפשרויות הטיפול בו, אולם הנאשם לא הגיע לפגישה ואביו מסר לשירות המבחן כי הנאשם לא מעוניין בטיפול. נוכח התנהגותו מול בני המשפחה, נוכח ההערכה הפסיכיאטרית וחוסר שיתוף פעולה של הנאשם עם שירות המבחן וסירובו להגיע לאבחון נוסף בתחום בריאות הנפש, קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

16. בדיון שנערך לפני ביום 29.4.15, ביקש ב"כ הנאשם לדחות את הדיון למשך שלושה חודשים לשם קבלת תסקיר משלים משירות מבחן, זאת לאחר שהנאשם הבין את חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן.

17. מתסקיר שירות המבחן המשלים מיום 8.7.15 עלה כי הנאשם הגיע לפגישה שנערכה עם שירות המבחן. בפגישה, הנאשם תיאר תחושות חנק, כאבי ראש, קשיי נשימה וקושי להקשיב לאחר. עוד תיאר שיש לו קושי להתמודד עם רעשים והוא נוטה להתנהג באופן אימפולסיבי. כן תיאר שיש לו חרדות וחלומות. בנוסף מסר

שמתקשה להגשים את רצונותיו לעבוד ולקבל רישיון נהיגה. הוא שלל הליך טיפולי ומסר שמעוניין לעבוד וחושש שהטיפול יפגע באפשרויות התעסוקה שיהיו לו.

18. אבי הנאשם שיתף בקשייו ובקשיי המשפחה להתמודד מול הנאשם מאחר שהנאשם נוטה להתנהג באופן אימפולסיבי, אלים ולא צפוי כלפי בני המשפחה והוא מבלה את רוב זמנו בבית.

19. עוד עלה כי מדובר בנאשם צעיר שנמצא בהליך גיבוש זהותו העצמית וזו לו מעורבותו הראשונה בפלילים. הנאשם מתמודד עם קשיים רגשיים ונפשיים ומתקשה לשותף פעולה. למרות התגייסות אביו לעמוד לצדו ולסייע בטיפול, הנאשם אינו נענה לסיועו ומתפרץ בזעם כלפי אביו ובני משפחתו. הנאשם התבקש לבצע בדיקות לגילוי שרידי סם לשלילת שימוש בסמים, אולם הוא טרם ביצע את הבדיקות. מבירור עם אביו נמסר כי הנאשם סירב לבצע את הבדיקות.

20. מחד, קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם זקוק לטיפול, ובהעדר טיפול מתאים, הנאשם עלול לבצע עבירות פליליות נוספות. מאידך, הנאשם לא שיתף פעולה עם משפחתו, ועל כן קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו.

21. בדיון שנערך לפניי ביום 15.7.15 ביקש בא כוח הנאשם להפנות את הנאשם לממונה על עבודות שירות ולשירות המבחן על מנת שתבחן בשנית האפשרות לשיקום. בהתחשב במצבו הנפשי וגילו הצעיר של הנאשם, הפניתי אותו לממונה על עבודות השירות ולשירות המבחן, אך הדגשתי כי ניתנת לנאשם הזדמנות אחרונה לשותף פעולה עם גורמים אלה.

22. מתסקיר שירות המבחן המשלים מיום 30.8.15 עלה כי שירות המבחן ניסה מספר פעמים ליצור קשר עם הנאשם ולזמנו לפגישות. אולם, ניסיונות אלו כשלו. אמו של הנאשם ציינה כי הנאשם לא הסכים להגיע לשירות המבחן ולשותף פעולה עמו. כן מסרה שהנאשם סירב להגיע לבדיקה הפסיכיאטרית שנקבעה לו ליום 18.8.15. היא סיפרה על הקושי להתמודד מול הנאשם שאינו נענה לבקשותיה ולבקשות אביו ומתנהג באופן אימפולסיבי ואלים מילולית. היא תיארה תסכול וחוסר אונים בהתמודדותה מולו. לפיכך, קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו.

23. הנאשם הוזמן לוועדת המיון בימים 4.11.15, 9.12.15, אולם לא התייצב בפני הממונה על עבודות השירות.

24. בדיון שנערך לפניי ביום 30.12.15, הפניתי את הנאשם לקבל חוות דעת של הפסיכיאטר המחוזי לאור בקשת בא כוחו. אולם, הנאשם לא התייצב לבדיקה במרפאה לבריאות הנפש.

25. בדיון שנערך לפניי ביום 20.4.16, הפניתי את הנאשם בשנית לשירות המבחן ולקבלת חוות דעת של

הפסיכיאטר המחוזי על רקע בקשת בא כוח הנאשם לתת לנאשם הזדמנות נוספת.

26. מתסקיר שירות המבחן מיום 7.7.16 עולה כי הנאשם לא שיתף פעולה עם שירות המבחן ולא הגיע לפגישות שנקבעו עמו ועם אביו. עוד עולה כי הנאשם לא שיתף פעולה עם הפסיכיאטר המחוזי ולא הגיע לבדיקה הפסיכיאטרית. על כן, קצינת המבחן לא באה בהמלצה בעניינו.

27. בדיון שנערך לפניו ביום 16.11.16 החלטתי לתת הזדמנות אחרונה לנאשם לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו.

28. בחוות דעת פסיכיאטרית, הנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו ולא נמצא כל ממצא פתולוגי במצבו הנפשי.

טיעוני הצדדים לעונש

29. בדיון שנערך לפניו ביום 15.7.15 באי כוח המאשימה טענו לעונש והדגישו את הערכים המוגנים שנפגעו ממעשיו של הנאשם, בהם פגיעה ברכושו של הציבור ובערך שמירת הגוף. באי כוח המאשימה טענו כי מתחם העונש ההולם בתיק העיקרי נע בין 12 חודשי מאסר לבין 24 חודשי מאסר, ובתיק המצורף מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה לבין 12 חודשי מאסר. אשר לעונש המתאים, ב"כ המאשימה הדגישו את התסקיר השלילי שהצביע על מסוכנותו של הנאשם וכן הדגישו כי לחובתו של הנאשם אין הרשעות קודמות. לפיכך, באי כוח המאשימה עתרו להשית על הנאשם עונש ברף התחתון של המתחם - 13 חודשי מאסר בפועל.

30. בדיון שנערך לפניו ביום 6.12.16 באת כוח המאשימה שבה על עמדתה של המאשימה מיום 15.7.15 והוסיפה כי בית המשפט נתן לנאשם הזדמנויות רבות להשתלב בהליך שיקום, אולם הנאשם לא ניצל הזדמנויות אלו. הוא לא שיתף פעולה עם שירות המבחן ולא הגיע לפגישות שנקבעו עמו. כמו כן הוא לא התייצב אצל הממונה על עבודות השירות ונמצא כשיר ואחראי למעשיו.

31. בא כוח הנאשם ביקש להשית על הנאשם עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות ולחילופין עונש מורחב של שירות לתועלת הציבור או מספר מועט של חודשי מאסר בפועל נוכח חלוף הזמן, גילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירה ומצבו הנפשי. הוא הפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו. לדידו, אי התייצבות הנאשם בפני שירות המבחן, בפני הפסיכיאטר המחוזי ובפני הממונה על עבודות השירות, במספר רב של הזדמנויות, למרות החלטותיו של בית המשפט, מצביעה על בעיה נפשית עמוקה של הנאשם, שעולה אף מתסקירי שירות המבחן.

ריבוי עבירות

32. כאמור, הנאשם צירף לתיק מושא כתב האישום שלפניו, תיק נוסף. מהות העבירות בכל אחד מהתיקים, הערכים המוגנים העומדים בבסיסם ומידת חומרתן אינה זהה: בעוד שבתיק העיקרי מדובר בעבירות של ניסיון

גניבת רכב, הרי בתיק המצורף עסקינן בעבירת איומים. כן קיים פער זמנים בביצוע העבירות מושא שני התיקים, וכן בכל אחד מהתיקים העבירות בוצעו נגד מעורבים אחרים. בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי יש לראות כל אחד כל תיק כאירוע נפרד לצורך קביעת מתחם עונש הולם, כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

33. עם זאת, בהתחשב במהות העבירות והרקע המשותף להן, אני סבורה כי ראוי לגזור עונש כולל בגין שני התיקים בהתאם להסדר הקבוע בסעיף 40(ב) לחוק העונשין.

מתחם העונש ההולם בתיק פלילי 26732-06-13

34. על פי סעיף 40ב' לחוק העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

35. בבואי לשקול את מתחם העונש ההולם אתחשב בערך החברתי המוגן שהמחוקק ראה צורך לבצר את מעמדו וקבע לצד העבירות הקשורות ברכב, פרק מיוחד בחוק העונשין בו נקבעו לצד עבירות אלה עונשי מקסימום חמורים. הערך המוגן בבסיס עבירות אלה הוא שמירה על רכוש הזולת, מעבר לכך כניסה לרכבו של אחר, אף פוגעת בתחושת הביטחון האישי של האזרח.

36. אשר לנסיבות ביצוע העבירה אתחשב בכך שמדובר בעבירה לה קדם תכנון מוקדם, שכן הנאשם הגיע אל המקום כשהוא מצויד בחפץ חד לביצוע העבירה. בנוסף הוא גרם נזק לרכב, בכך שפרק את חובק ההגה ומערכת ההנעה בו. כמו כן אתחשב בנזק הרב שעלול היה להיגרם לו היה הנאשם מצליח להניע את הרכב ולגנוב את הרכב עצמו. עוד אציין כי מלבד הנזק לרכוש, קיים נזק נוסף לחברה כולה בשל הוצאות הביטוח הגבוהות, המגולגלות על כל בעלי הרכבים. כמו כן, בעבירות מסוג זה נגרמת עוגמת נפש רבה לנפגע העבירה בשל פגיעה חמורה בתחושת הביטחון האישי. מנגד אתחשב בכך שעבירת גניבת הרכב לא הושלמה וכן כי העבירה לא בוצעה בתחכום או באמצעים מיוחדים.

37. אשר על כן, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נע בין 7 ל- 14 חודשי מאסר. (ר' בת.פ. 10959-03-12, ת.פ. 1242-06-12, ת.פ. 6317-02-12, ת.פ. 18914-09-11, בת.פ. 6312-02-12, ת.פ. 31771-04-13, ת.פ. 27142-12-12, ת.פ. 21481-12-14, ת.פ. 11055-10-12, עפ"ג 5832-07-13, עפ"ג 11136-02-13, עפ"ג 7078-03-13, ת"פ 21714-09-13, עפ"ג 3614-01-13, עפ"ג 18428-04-14 ועפ"ג 57089-03-14, עפ"ג 7163/13, ת.פ. 41766-01-16).

מתחם העונש ההולם בתיק פלילי 39597-06-13

38. עבירת האיומים באה להגן על שלווה הנפש של האדם ולאפשר לו חיים חופשיים מלחצים אסורים. בנוסף,

מגנה עבירה זו בעקיפין על ערך האוטונומיה של האדם וחופש הפעולה והבחירה שלו.

39. אשר לנסיבות ביצוע העבירה אתחשב בכך שהנאשם השמיע את איומיו במסגרת חקירה משטרתית, מכאן שהנאשם גילה תעוזה רבה לאיים על החוקר שגבה את הודעתו בפגיעה שלא כדין בנמר. מדובר במקבץ של אמירות פוגעניות, המהוות איומים של ממש, בפגיעה שלא כדין בגופו של נמר. הנאשם הגדיל לעשות ולהזמין את החוקר לראות את מימוש איומו ואפילו כשהזהירו החוקר כי הוא חשוד בעבירת איומים הוא אישר ואמר "כן אני מאיים..".

40. לפיכך אני סבורה כי בנסיבות אלה אני מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה שלצדו של"צ או קנס ועד למספר חודשי מאסר.

העונש המתאים

41. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא' לחוק העונשין).

42. בבואי לגזור את דינו של הנאשם אשקול לקולה את גילו הצעיר של הנאשם שהיה על גבול הקטניות, את העובדה שהנאשם לקח אחריות למעשיו וחסך מזמנו של בית המשפט והעדים, את נסיבות חייו הלא פשוטים כפי שעולה מהתסקירים, כמו כן אתחשב בכך שלנאשם הפרעת אישיות אנטיסוציאלית כפי שעולה מתסקיר שירות המבחן, וכן אתחשב בכך שמדובר במעידתו הראשונה בפלילים.

43. עוד אשקול את חלוף הזמן של למעלה מארבע שנים מעת ביצוע העבירות, כאשר במהלך תקופה זו לא הוגשו כנגד הנאשם כתבי אישום נוספים. יחד עם זאת יודגש כי כתב האישום הוגש בסמוך למועד ביצוע העבירות, וחלוף הזמן נובע מהניסיונות החוזרים והנשנים לשלב את הנאשם בהליך טיפולי שיקומי, ולהפנותו לפסיכיאטר המחוזי, כאשר בחלק מהתקופה הנאשם לא התייצב לדיונים.

44. לחומרה אשקול את הצורך להגן על הציבור וכן את הצורך בהרתעת הנאשם וזאת נוכח היעדרה של המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם בתסקיר שירות המבחן, ועל כן קיים סיכון כי ישוב לבצע עבירות. עוד אשקול את הצורך בהרתעת עבריינים נוספים מלבצע עבירות הפוגעות ברכוש הזולת בכלל וגניבת רכב בפרט. באשר למהות העבירה, אין לי אלא להפנות לדברים שנאמרו בבית המשפט העליון:

"העבירות מן הסוג הזה הינן בבחינת 'רעה חולה' שפגיעתן היומיומית ביחידים ובציבור היא בלתי נסבלת. על פי הנתונים הידועים לכל, התופעה של גניבת כלי רכב מתעצמת והגיעה להיקפים מדאיגים. אין זאת אלא שהקלות הרבה שבה ניתן לבצע עבירות מן הסוג הזה והקושי לאתר את המעורבים ולהביאם לדין - מעודד עבריינים לשלוח ידם בעבריינות הזאת למען תאוות בצע." (ראה ע"פ 5128/97; 344/98 עלא מנסור נ' מדינת ישראל (לא פורסם));

45. על דברים אלה שב וחזר בית המשפט העליון ברע"פ 6163/07 חדורה מוחמד ואח' נגד מדינת ישראל (ניתן ביום 22/05/08). שם נקבע, כי גניבות הרכב עודן בבחינת 'מכת מדינה' המחייבות ענישה מרתיעה, (ראה שם פסקה 13) וכן הוסיף שם המשנה לנשיאה כב' השופט א' ריבלין:

"עבירות הרכוש מן הסוג הזה הן עבירות חמורות שפגיעתן רעה; יש בהן כדי לפגוע באזרחים תמימי דרך ולשבש את אורח חייהם ואת איכות החיים. העונש היאה להן הוא, ככלל, עונש חמור."

46. בסופו של יום לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום, בהעדר המלצה של שירות המבחן, אולם החלטתי להטיל עונש ברף התחתון של המתחם.

47. אשר על כן החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. 7 חודשי מאסר.

ב. 8 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעברו במשך שנתיים מיום שחרורו על עבירה מסוג פשע, לפי פרק יא' סימן ה' 1 לחוק העונשין.

ג. 3 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעברו במשך שנתיים מיום שחרורו על כל עבירת רכוש או עבירת איומים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ב כסלו תשע"ז, 22 דצמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.